

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Z. S.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Ing. Adamem Černým, LL.M, advokátem,
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**,
sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **Rybářství Třeboň Hld., a. s.**, IČO: 46678191,
sídlem Rybářská 801, 379 01 Třeboň,
zastoupená JUDr. Jiřím Drahotou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 70/II, 377 01 Jindřichův Hradec,
- 2) **M. Š.**, narozená „X“,
bytem „X“,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2017, č. j. 52571/2017-MZE-15111,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2017, č. j. 52571/2017-MZE-15111, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, (dále jen „krajský úřad“) ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.20, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 8. 2017, č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.22, a dále bylo potvrzeno opravné usnesení ze dne 18. 8. 2017, č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.22. Krajský úřad rozhodnutím č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.20 změnil dle § 12 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) povolení ze dne 21. 8. 2006, č. j. 1038/ZPZ/06/A-0.33.2, kterým bylo osobě zúčastněné na řízení 1) povoleno užívání povrchových vod v rybníku Lenešický Velký a rybnících jeho soustavy (Lenešický Velký, U Dvora, Pod Strání, Velký Plůdkový, Malý Plůdkový, Lenešický Malý, Nepodařený) pro chov ryb nebo drůbeže, popřípadě jiných živočichů za účelem podnikání tak, že byla prodloužena doba platnosti povolení na dobu deseti let. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí krajského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení

Žaloba

2. Žalobce vzhledem ke skutečnosti, že vlastnictví hrází je předběžnou otázkou, o které nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout, namítal, že bylo nezbytné, aby rozhodnutí ohledně povolení k nakládání s vodami vodního díla soustavy Lenešických rybníků bylo učiněno až poté, co bude pravomocně soudem určeno, kdo je vlastníkem těchto hrází a vodních děl. Dále poukázal na to, že řízení o určení vlastnictví k hrázím a vodním dílům je vedeno u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 5 C 163/2017.
3. Zdůraznil, že z doposud ve spise založených dokumentů žádný nedokládá ani neprokazuje, že by osoba zúčastněná na řízení 1) byla vlastníkem hrází nebo vodního díla. Krajský úřad pouze paušálně uvedl, že o tom, že vlastníkem předmětných vodních děl je osoba zúčastněná na řízení 1), nemá pochybnosti, aniž by uvedl, z jakých dokladů nebo důkazů vycházel, proč řadu důkazů pominul a nezohlednil. Žalovaný dle žalobce pominul, že žalobce je nejen vlastníkem pozemků pod zátopou Lenešických rybníků, ale rovněž i hrází a všeho, co vodní dílo tvoří. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, zmatečná a současně jsou projevem svévole správních orgánů.
4. Skutečnost, že krajský úřad, resp. žalovaný řízení nepřerušil, ale sám si chybně posoudil otázku vlastnictví vodního díla, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, zakládá podstatnou vadu rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy a nesprávnost rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Žalovaný tedy nešetřil práva žalobce nabytá v dobré víře ani jeho oprávněné zájmy, neboť svým rozhodnutím protiprávně omezil výkon vlastnického práva žalobce. Žalovaný současně rozhodl nad rámec pravomoci, která mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a nad rámec, v jakém mu byla svěřena, když svévolně rozhodl o otázce vlastnictví hrází a vodního díla. Navíc žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
5. Žalobce měl rovněž ohledně smlouvy o prodeji části podniku Státní rybářství Benešov u Prahy středisko Měsíc a středisko služeb Nižbor z 22. 3. 1999 za to, že lze s úspěchem dovozovat neplatnost této smlouvy, neboť nikdo nemůže převést věc, kterou nemá, navíc ustanovení smlouvy jsou naprosto neurčitá, když údajně převáděné „Rybníky“ označuje pouze názvem, obcí a katastrálním územím. Současně žalobce uvedl, že rybník (natož bez pozemků a hrází) nemůže být samostatnou věcí v právním smyslu, když vlastníka pozemku tvořícího dno rybníka a hrází nelze vyloučit z „vlastnictví rybníka“; v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 16. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1121/2008. Žalobce měl dále za to, že stavebními úpravami, kterými došlo k drobnému navýšení hrází, nemohlo dojít ke vzniku hrází ani k založení vlastnictví k vodním dílům, která existovala na předmětných pozemcích v prakticky stejném rozsahu dávno před rokem 1964. Výše uvedené závěry o existenci vodního díla před rokem 1964 vyplývají zejména z technické dokumentace, ve které je u výtažníku Lenešice 1 uvedeno, že již „*je toho času částečně v provozu*“, že bude proveden násyp hráze o 90 cm a že výtažník Lenešice 2A a 2B je tvořen na výtopě velkého rybníka, že výtažník Lenešice 3 je vytvořen zatopením dříve zrušeného (vypuštěného) rybníka. Z rozhodnutí o povolení ke stavbě ze dne 6. 3. 1964 dle žalobce vyplývá, že nebylo budováno žádné nové vodní dílo, ale že výtažníky byly stavební úpravou na výtopě velkého rybníka v Lenešicích, kdy došlo pouze ke zřízení výtažníků na ploše stávajícího rybníka. Výslovně se pak v tomto povolení ke stavbě hovoří o úpravě pro využití rybníční plochy. Z dodatku z 8. 6. 1965 vyplývá, že tyto stavby nelze považovat za vodní dílo. Z povolení k trvalému provozu schválené vodohospodářské stavby ze dne 28. 8. 1965 plyne, že předvýtažníky slouží pro provoz rybníka v Lenešicích, který existoval dávno před stavebními úpravami. Dále žalobce konstatoval, že ani z titulního listu manipulačního a provozního řádu zmiňovaných vodních děl a inventarizačních karet na jednotlivá vodní díla rovněž nevyplývá nic, co by jakkoli osvědčovalo, natož prokazovalo vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení 1) k vodním dílům soustavy Lenešických rybníků.

6. Zdůraznil, že stavební úpravou spočívající v navýšení hráze jejím násypem z původních 10,5 m na 11,40 m nemohla vzniknout samostatná stavba, a že tudíž pouze došlo k úpravám stávajícího rybníka v Lenešicích. Poukázal na mapový list č. 54 prvního (josefského) vojenského mapování, z něhož je zřejmé, že vodní dílo bylo na předmětných pozemcích již v 18. století. Skutečnost, že hráz existovala minimálně již v roce 1927 a patřila právním předchůdcům žalobce, je zjevná z pozemkové knihy, kde tato hráz je značena jako „cesta“ číslo 4134. Z výše uvedeného je tak zjevné, že jak hráze, tak i vodní dílo byly na předmětných pozemcích minimálně již v 18. století a hráz byla ve vlastnictví právních předchůdců žalobce. Osoba zúčastněná na řízení 1) se tedy nepodílela na vytvoření hrází (vodního díla), ale ani neprokázala, že by se jakkoli podílela na stavebních úpravách tehdy existujícího, resp. stávajícího vodního díla, kdy samotné stavební povolení bez dalšího toto neprokazuje. Bylo tak dle žalobce patrné, že osoba zúčastněná na řízení 1) ani jakýkoli její právní předchůdce hráze ani vodní dílo nevytvořil a není ani jinak jeho vlastníkem. Z výše uvedeného je zřejmé, že správními orgány byly vůči žalobci porušeny zásady správního řízení zejména podle § 2 odst. 2, 3 a 4, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále porušena práva žalobce podle § 3 správního řádu, což samo o sobě způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Uvedl, že dle usnesení krajského úřadu ze dne 29. 6. 2017 měl mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí po dobu 10 dnů ode dne doručení tohoto opatření, tedy do 24. 7. 2017. Přestože tedy krajský úřad stanovil žalobci lhůtu k vyjádření do 24. 7. 2017, rozhodnutí ve věci vydal již dne 19. 7. 2017, aniž by čekal, jakým způsobem se žalobce vyjádří. Žalovaný tímto zabránil žalobci uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy, jelikož svévolně rozhodl předtím, než uplynula žalobci lhůta k vyjádření. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 7. 2017 obsahuje zmínku o podání žalobce ze dne 24. 7. 2017, se žalobce domníval, že rozhodnutí krajského úřadu bylo antedatováno, resp. že bylo vyhotoveno již dne 19. 7. 2017 a pak bylo jen dovětkem doplněno ohledně vyjádření žalobce. Obě tyto varianty jsou evidentně v rozporu se zákonem a jsou projevem svévole správního orgánu. Rozhodnutí správních orgánů jsou tudíž protiprávní, což podle žalobce zakládá podstatnou vadu rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy a nesprávnost rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Žalovaný dle žalobce zcela pominul, že se zjevně nejednalo jen o administrativní chybu. Byl toho názoru, že skutečnost, že bylo rozhodnutí krajského úřadu vypraveno až 27. 7. 2017, na uvedených závěrech nic nemění, naopak je potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Žalobce namítal rozdílný přístup krajského úřadu vůči žalobci a osobě zúčastněné na řízení 1), neboť zatímco řízení na návrh žalobce bylo přerušeno kvůli předběžné otázce, řízení na návrh osoby zúčastněné na řízení přerušeno 1) nebylo, přestože osoba zúčastněná na řízení 1) neprokázala výlučné vlastnictví hrází a vodního díla, a navíc je tato otázka předmětem probíhajícího soudního řízení, jehož výsledek je naprosto klíčový pro posouzení předmětu řízení o povolení k nakládání s vodami daných vodních děl. Žalobce se tak nemohl ubránit závěru, že správní orgány rozdílným přístupem k účastníkům řízení porušily zásadu rovného postavení, jelikož evidentně a svévolně upřednostnily zájmy osoby zúčastněné na řízení 1). Tato skutečnost podle žalobce zakládá podstatnou vadu rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy a nesprávnost rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. S ohledem na výše uvedené upřednostnění zájmů osoby zúčastněné na řízení 1) a zjevně nerovný přístup k účastníkům správního řízení, namítl žalobce podjatost úřední osoby pana RNDr. T. B. a navrhl jeho vyloučení z projednávání a rozhodování věci. O této námitce nebylo dosud rozhodnuto. Nerozhodnutím o námitce podjatosti tak bylo řízení zatíženo vadou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2010, č. j. 2 As 18/2010-140, a ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. 2 As 20/2011. Tato judikatura se dle žalovaného v celé šíři vypořádává s otázkou, koho lze považovat za vlastníka vodního díla pro potřeby vodoprávního řízení. Správní orgány postupovaly v souladu se závěry této judikatury. Konstatoval, že žalobcem zmíněná judikatura Nejvyššího soudu nestanoví, že by všechny malé vodní nádrže musely být součástí pozemku, ale naopak ukládá v každém jednotlivém případě zkoumat, zda jsou naplněny základní atributy věci v právním smyslu. Tyto skutečnosti však nebylo dle žalovaného třeba v předmětném řízení konkrétně posuzovat, neboť osoba zúčastněná na řízení 1) předložila listiny (zejména dosavadní povolení k nakládání s vodami a stavební povolení včetně souvisejícího kolaudačního rozhodnutí), z nichž vyplývá, že z hlediska vodního zákona je vlastníkem předmětné rybníční soustavy. Zdůraznil, že význam těchto listin nesnižuje ani skutečnost, že se na předmětných pozemcích nacházel již v minulosti jiný vodní útvar, který byl využit pro vybudování malé vodní nádrže.
10. S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu nebylo účelné přerušovat řízení do doby rozhodnutí civilních soudů a zároveň se nejednalo o předběžnou otázku podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, o níž by si správní orgán nemohl učinit úsudek sám.
11. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o prodloužení stávajícího povolení k nakládání s vodami na rybnících Lenešické soustavy, rozsah vodních děl, na kterých s nakládání s vodami dochází, je zřejmý již z původního rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2006, č. j. 1038/ZPZ/06/A-033.2, kterým krajský úřad povolil právnímu předchůdci osoby zúčastněné na řízení 1) nakládání s vodami dle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 vodního zákona, tj. užívání povrchových vod na rybnících Lenešické soustavy pro chov ryb na dobu 10 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Z tohoto důvodu nebylo třeba blíže definovat rozsah vodních děl, na kterých je povolení k nakládání s vodami prodlužováno, neboť vodní díla byla v řízení již definována.
12. Poukázal na to, že z rozhodnutí krajského úřadu je zřejmé, že dne 24. 7. 2017 obdržel návrh žalobce na přerušení řízení z důvodu řízení o určení vlastnictví vedeného u Okresního soudu v Lounech a tento návrh krajský úřad v rozhodnutí řádně zohlednil. Konstatoval, že krajský úřad později usnesením o opravě zřejmých nesprávností napravit drobné administrativní pochybení spočívající v uvedení data vydání rozhodnutí dne 19. 7. 2017, přičemž správně mělo být uvedeno 26. 7. 2017. Tuto skutečnost lze doložit výpisem vypravení písemnosti z datové služby krajského úřadu, který je součástí spisové dokumentace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Neztotožnil se ani s námitkou žalobce, že správní orgány přistupovaly rozdílně k jednotlivým účastníkům řízení. Uvedl, že krajský úřad rozhodoval o žádosti o prodloužení stávajícího povolení k nakládání s vodami osoby zúčastněné na řízení 1), která doložila veškeré potřebné podklady pro vydání rozhodnutí včetně vlastnických práv, tudíž nebylo možno rozhodnout jinak než podané žádosti vyhovět. Naopak řízení o žádosti žalobce by mohlo pokračovat až po pro žalobce úspěšném výsledku soudního řízení o určení vlastnictví. Rozdílný přístup správních orgánů v obou řízeních je tak dán objektivními skutečnostmi (splněním, resp. nesplněním podmínek pro vyhovění podané žádosti) a nepředstavuje žádnou formu libovůle správních orgánů.
14. K namítané podjatosti RNDr. Buriana uvedl žalovaný v jeho rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200, že o námitce uplatněné až po vydání rozhodnutí již není možné rozhodnout v režimu § 14 správního řádu, a vypořádal se s ní jako s námitkou odvolací.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

15. Žalobce v replice uvedl, že zejména ve vztahu k hrázím krajský úřad nezjistil, a ani nijak nezjišťoval, kdo je skutečným vlastníkem hrází soustavy Lenešických rybníků. Hráz je místy přirozená, místy se jedná o původní hráze stavebně vůbec neupravovanou a místy o hráze částečně upravenou násypem hlíny. Správní orgány tak nesprávně vycházely z mylného předpokladu, že hráze je po celém obvodu soustavy Lenešických rybníků stavbou, kterou provedl předchůdce osoby zúčastněné na řízení 1), což je předpoklad, který je zcela v rozporu se skutečností. Navíc v řízení nebylo nijak prokázáno, že by osoba zúčastněná na řízení 1) byla právním nástupcem Státního rybářství, n. p., na což žalobce upozorňoval. Osoba zúčastněná na řízení 1) tak nejenže neprokázala, že by byla právním nástupcem Státního rybářství, n. p., ale ani, že by se jakkoli podílela na vytvoření vodního díla nebo na stavebních úpravách tehdy existujícího vodního díla, kdy samotné stavební povolení vydané pro Státní rybářství, n. p., bez dalšího toto neprokazuje. Vzhledem ke skutečnosti, že smlouva o prodeji části podniku Státního rybářství Benešov u Prahy – středisko Mšec a střediska služeb Nižbor z 22. 3. 1999, která je navíc zřejmě neplatná, byla uzavřena mezi Pozemkovým fondem České republiky a společností České rybářství Mariánské lázně, a. s., je naopak zřejmé, že osoba zúčastněná na řízení 1) není právním nástupcem Státního rybářství, n. p. Uvedl, že je zcela evidentní, že ani u části hrází, kde by možná došlo k navýšení hráze jejím násypem z původních 10,5 m na 11,40 m, nemohla vzniknout samostatná stavba, a tudíž pouze případně došlo k úpravám již dávno existující části hráze rybníka v Lenešicích, nicméně ani tato osoba zúčastněná na řízení 1) nikterak neprokázala, a krajský úřad toto nijak neproěřoval ani nezkoumal. Násypem hlíny o 90 cm nemohla vůbec vzniknout hráze, ani pokud by tento násyp byl skutečně proveden, neboť násyp 90 cm nemůže tvořit samostatnou hráze rybníka ani vodního díla.
16. Je současně nutné zdůraznit, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 18/2010-140, na který odkazuje žalovaný, vycházel z jiné, tehdy platné právní úpravy, po 1. 1. 2014 je již zcela překonaný a na posuzovanou věc zjevně nepřiléhavý. Zdůraznil, že Lenešické rybníky existovaly po staletí, tedy dávno před stavebními úpravami provedenými v roce 1964, když navíc rozsah těchto stavebních úprav a jejich skutečné provedení nebyly v řízení prokazovány. Lenešické rybníky byly tedy stavbou dávno předtím, než vůbec vzniklo Státní rybářství, n. p., a než tento národní podnik požádal o vydání stavebního povolení na některé stavební úpravy. Z uvedeného nelze podle žalobce než uzavřít, že částečný násyp hlíny na některých místech hráze není stavbou a nemůže být samostatným předmětem práv a povinností. V situaci, kdy žalobce prokázal, že jeho právní předchůdci byly vlastníky hrází a vodního díla, je tak názor krajského úřadu a žalovaného zcela v rozporu se skutečností. Navíc pak se uvedená judikatura týká zatopených pozemků, nikoli hrází, které i dle této judikatury jsou součástí vodního díla. Žalovaný tedy zcela nesprávně odkazuje na judikaturu, která se vlastnictví hrází vůbec netýká.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Trval na tom, že rozhodnutím správních orgánů došlo k porušení rovného postavení účastníků. Dále zdůraznil, že vodní díla nebyla v řízení definována a není zřejmé, kde se vodní díla nachází a co je jejich součástí, na tuto otázku není schopen odpovědět ani krajský úřad, ani žalovaný. Schovávat tuto zjevnou zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí za původní rozhodnutí ze dne 21. 8. 2006 je dle žalobce v rozporu se správním řádem a zásadami správního řízení, neboť předmět správního řízení musí být definován a musí být zřejmý. Závěr žalovaného, že „není třeba blíže definovat rozsah vodních děl“, je tak zcela nesprávný, protiprávní a neudržitelný.
18. Zdůraznil, že žalovaný dále bagatelizuje další právní pochybení krajského úřadu tím, že se jednalo o „drobné administrativní pochybení spočívající v uvedení data vydání rozhodnutí 19. 7. 2017“. Žalovaným uvedený odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 134/2011-200, je rovněž zcela zjevně nepřiléhavý, na danou situaci nikterak nedopadá, neboť se jednalo o posouzení zcela jiné otázky a vůbec z něj nevyplývá, že o námitce podjatosti uplatněné až po vydání rozhodnutí již není možné rozhodnout.

Duplika žalovaného

19. Žalovaný uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 134/2011-200, se sice týká primárně rozhodování podle zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rybářství“), ale jeho závěry jsou bez dalšího aplikovatelné i pro oblast vodního zákona, neboť rybník je jen jedním z druhů vodní nádrže se specifickým určením. Z hlediska posuzování vlastnického práva k vodnímu dílu není třeba činit rozdíl mezi rybníkem a jinou vodní nádrží. S ohledem na předmět řízení – prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami tak v souladu s výše uvedeným judikátem stačilo, že o prodloužení požádal subjekt, případně jeho právní nástupce, který je uveden v původním povolení k nakládání. S ohledem na skutečnost, že toto povolení je rozhodnutím in rem, tak v případě budoucího rozhodnutí civilního soudu ve prospěch žalobce bude právo z povolení k nakládání s vodami svědčit žalobci. Není účelné, aby správní orgán přerušoval řízení, a to se tak stalo rukojmím ve sporu o vlastnictví k vodním dílům, či dokonce prostředkem nátlaku jedné strany této pře na druhou. Pokud jde o právní nástupnictví žadatele, žalovaný upozornil na to, že se touto otázkou řádně zabýval v odůvodnění rozhodnutí a ve spise jsou založeny kopie rozhodných listin. V průběhu správního řízení nebylo žalobcem právní nástupnictví osoby zúčastněné na řízení 1) relevantně zpochybněno. Stejně tak námitku týkající se smlouvy o prodeji části podniku ze dne 22. 3. 1999 mezi Pozemkovým fondem České republiky a Českým rybářstvím Mariánské Lázně a. s. nelze považovat za relevantní, když má na jedné straně vylučovat právní nástupnictví žadatele, ale na straně druhé je podle tvrzení žalobce zřejmě neplatná. Žalobce většinu své argumentace zaměřuje na vlastnictví k předmětným vodním dílům z hlediska soukromoprávního, pro správní řízení však postačilo ověřit, že žadatel je vlastníkem (alespoň) z hlediska vodního zákona, což bylo prokázáno vydaným povolením k nakládání s vodami a listinami o právním nástupnictví. Jakkoliv žalovaný souhlasil s (nevyřčenou) premisou žalobce, že vlastnictví by mělo mít z hlediska předpisů práva veřejného i soukromého shodný obsah, tak nelze nerespektovat dualitu těchto právních odvětví. Z hlediska managementu vody v krajině a rovněž péče o samotná vodní díla bylo podle názoru žalovaného správního orgánu vhodné, aby existovalo řádné povolení, které umožní s vodami nakládat a stanoví pro toto nakládání podmínky.

Triplika žalobce

20. Žalobce opakovaně zdůraznil, že o prodloužení povolení nepožádal vlastník vodního díla ani jeho právní nástupce, neboť smlouva o prodeji části podniku ze dne 22. 3. 1999 je neplatná a vlastníkem vodních děl a hrází je z tohoto důvodu žalobce. Odkaz žalovaného na původní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí je podle žalobce zavádějící, neboť bylo vydáno za zcela jiných okolností, neboť právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení 1) měl vodní dílo pronajato od žalobce na základě smluv o nájmu zemědělské půdy. V těchto nájemních smlouvách bylo konstatováno, že pronajímatelé jsou vlastníky zemědělské půdy, která je nedílnou součástí rybníků. Uvedl, že dne 20. 12. 2013 došlo k výpovědi smluv o pronájmu zemědělské půdy, neboť nájemce vodního díla nepečoval o rybníky řádně a žalobce byl nucen vynakládat nemalé prostředky na opravy hrází a vodních děl. Z reakce Rybářství Mariánské Lázně, s. r. o., ze dne 6. 1. 2014 je zřejmé, že uznávalo, že žalobce je vlastníkem vodních děl, následná účelová argumentace osoby zúčastněné na řízení 1) na tom nemůže nic změnit. Žalobce uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 1) nesprávná rozhodnutí správních orgánů využívá v soudním řízení o určení vlastnictví, přičemž z jejího vyjádření v daném soudním řízení plyne, že i v případě, že bude žalobce úspěšný, bude osoba zúčastněná na řízení 1) bránit vydání a vyklizení pozemků vodního díla právě s ohledem na rozhodnutí správních orgánů.

Osoba zúčastněná na řízení 1)

21. Osoba zúčastněná na řízení 1) v podání ze dne 12. 3. 2018 pouze uvedla, že bude v řízení uplatňovat svá práva. V podání ze dne 4. 5. 2020 dále poukázala na to, že soudní řízení o určení vlastnictví vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 5 C 163/2017 je do 18. 7. 2020 přerušeno. Podotkl, že přikládá kopie znaleckých posudků vyhotovených v daném soudním řízení.

Osoba zúčastněná na řízení 2)

22. Osoba zúčastněná na řízení 2) pouze uvedla, že bude v řízení uplatňovat svá práva. K věci samé se však nijak nevyjádřila.

Posouzení věci soudem

23. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.
24. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
25. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Soud se musel nejprve zabývat rozsahem přezkumu v dané věci, přičemž dospěl k závěru, že se nemůže zabývat námitkou žalobce, že společnost České rybářství, s. r. o., měla pozemky tvořící hráze a vodní dílo pronajaty od vlastníků (žalobce) na základě smluv o nájmu zemědělské půdy, a proto mohla být v původním řízení žadatelem o povolení s nakládání s vodami, a s tím související námitkou, že jelikož osoba zúčastněná na řízení 1) neměla od žalobce pronajato vodní dílo, jednalo se v řízení o původním povolení pro chov ryb a vodní drůbeže o zcela jiné podmínky. Dále se soud nemohl zabývat námitkou, že osoba zúčastněná na řízení 1) nesprávná Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí správních orgánů využívá v soudním řízení o určení vlastnictví, přičemž z jejího vyjádření v daném soudním řízení plyne, že i v případě, že bude žalobce úspěšný, bude osoba zúčastněná na řízení 1) bránit vydání a vyklizení pozemků vodního díla právě s ohledem na rozhodnutí správních orgánů. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. je možno rozšiřovat žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedené námitky byly vzneseny poprvé až v triplice žalobce ze dne 12. 3. 2018, tedy dávno po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., která uplynula již dne 22. 12. 2017.

27. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, a napadené rozhodnutí tudíž netrpí namítanou nepřezkoumatelností. Dále soud zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek (zásada jednotnosti) a takto je na rozhodnutí správních orgánů nutno hledět i z hlediska soudního přezkumu. Žalobce dovozoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů z toho, že krajský úřad nemá pochybnosti o tom, že vlastníkem předmětných vodních děl je osoba zúčastněná na řízení 1), aniž by uvedl, z jakých dokladů nebo důkazů vycházel, proč řadu důkazů pominul a nezohlednil. Krajský úřad v rozhodnutí uvedl, z čeho dovozuje, že osoba zúčastněná na řízení 1) doložila vlastnictví k soustavě Lenešických rybníků a z jakých dokladů tyto skutečnosti vyplývají (srov. odst. 4, 5 na straně 4 a odst. 3, 4 a 6 na straně 5 rozhodnutí krajského úřadu). Krajský úřad v rozhodnutí konstatoval, že České rybářství, s. r. o., se na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 22. 3. 1999 stalo vlastníkem rybníků Lenešické soustavy, že nástupnickou organizací společnosti České rybářství, s. r. o., a tedy i vlastníkem rybníků, se dle výpisu z obchodního rejstříku dne 1. 10. 2011 stala osoba zúčastněná na řízení 1), že stavba rybníků (předvýtažníků) byla jako stavba vodních děl povolena vodoprávním úřadem v roce 1964 (stavební povolení ze dne 6. 3. 1964, č. j. Vod 1696-64-Ba) a že v roce 1965 byla stavba vodních děl zkolaudována (povolení k trvalému provozu předvýtažníků v Lenešicích ze dne 28. 8. 1965, č. j. 3797-65-Ba). Otázkou, zda osoba zúčastněná na řízení 1) doložila vlastnictví k soustavě Lenešických rybníků, se zabýval též žalovaný na straně 5 svého rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že původní povolení k nakládání s vodami ze dne 21. 8. 2006, č. j. 1038/ZPZ/06/A-033.2, bylo vydáno krajským úřadem společností České rybářství, s. r. o., přičemž v roce 2011 došlo k fúzi, na základě které zanikla společnost České rybářství, s. r. o., která přešla společně s Třeboňskou investiční, a. s., na osobu zúčastněnou na řízení 1); osoba zúčastněná na řízení 1) se tak stala právním nástupcem společnosti České rybářství, s. r. o., s oprávněním využívat vodoprávní povolení k chovu ryb z 21. 8. 2006. Žalovaný v rozhodnutí dále poznamenal, že osoba zúčastněná na řízení 1) kromě skutečnosti, že je nositelkou původního povolení k nakládání s vodami, předložila krajskému úřadu další doklady prokazující vlastnictví vodních děl rybníků Lenešické soustavy, a sice stavební povolení ze dne 6. 3. 1964, kolaudační rozhodnutí ze dne 28. 8. 1965 a inventární kartu majetku na rybník Lenešický Velký a Lenešický Malý. Soud je toho názoru, že správní orgány řádně odůvodnily, na základě jakých podkladů dovozovaly vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1) k rybníkům Lenešické soustavy.
28. Soud dále poznamenává, že žalobce nespécifikoval, jaké konkrétní důkazy měly správní orgány pominout a nezohlednit. K takto obecnému tvrzení soud konstatuje, že správní orgány zohlednily všechny důkazy předložené žalobcem i osobou zúčastněnou na řízení 1) a popsaly, co z nich pro projednávanou věc plyne (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 1993, č. j. 26 Ca 90/95-26, mapový list. č. 54 prvního vojenského mapování, výpis z pozemkové knihy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a katastrální mapu cesty číslo 4134). Soud tedy nezjistil, že by správní orgány nějaké důkazy pominuly.

29. Soud shrnuje, že rozhodnutí správní orgánů netrpí namítanou nepřezkoumatelností, a proto je daná námitka nedůvodná.
30. Soud zdůrazňuje, že předmětem tohoto řízení je rozhodnutí správních orgánů o žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) o prodloužení povolení pro chov ryb nebo drůbeže, popřípadě jiných živočichů za účelem podnikání. Soud též poznamenává, že původní povolení k nakládání s vodami ze dne 21. 8. 2006, č. j. 1038/ZPZ/06/A-033.2, bylo vydáno krajským úřadem společnosti České rybářství, s. r. o. Výrokem I. tohoto povolení bylo umožněno dané společnosti nakládání s vodami spočívající v jejich akumulaci a vzdouvání ve vodním díle „rybník Lenešický Velký a rybníky jeho soustavy“ na pozemcích p. č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ (rybník Lenešický Velký), „X“ a „X“ (rybník U Dvora), p. č. „X“ a „X“ (rybník Pod Strání), „X“ (rybník Plůdkový Velký), „X“ (rybník Plůdkový Malý), „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ (rybník Lenešický Malý) a „X“ (rybník Nepodařený) v k. ú. „X“. Jedná se o akumulaci a vzdouvání povrchových vod v rybníční soustavě v obci Lenešice, Ústecký kraj, číslo hydrologického pořadí 1-13-04-004, v celkovém množství 1 265,55 tis. m³. Povolení bylo uděleno po dobu existence díla.
31. Výrokem II. daného povolení bylo společnosti České rybářství, s. r. o., na dobu deseti let ode dne nabytí právní moci umožněno užívání povrchových vod v Lenešické soustavě pro chov ryb nebo vodní drůbeže, popřípadě jiných živočichů, za účelem podnikání.
32. Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.20, došlo toliko ke změně výroku II. rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2006, č. j. 1038/ZPZ/06/A-0.33.2, spočívající v tom, že bylo osobě zúčastněné na řízení 1) povoleno užívání povrchových vod v rybníku Lenešický Velký a rybnících jeho soustavy (Lenešický Velký, U Dvora, Pod Strání, Velký Plůdkový, Malý Plůdkový, Lenešický Malý, Nepodařený) pro chov ryb nebo drůbeže, popřípadě jiných živočichů za účelem podnikání tak, že byla prodloužena doba platnosti povolení na dobu deseti let. Rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 7. 2017 je tedy třeba vykládat v kontextu rozhodnutí ze dne 21. 8. 2006, neboť později vydané rozhodnutí krajského úřadu mění původní povolení. Ve výroku I. rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2006, jehož znění nebylo rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017 nijak dotčeno, byly rybníky Lenešické soustavy jednoznačně definovány parcelními čísly pozemků, na kterých se rybníky nacházejí, a též hydrologickým číslem vodního toku. Jestliže tedy výrokem I. rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21. 8. 2006 byly vymezeny rybníky Lenešické soustavy, zůstává toto vymezení i pro rozhodnutí ze dne 26. 7. 2017, kterým se změnil pouze výrok II. rozhodnutí ze dne 21. 8. 2006. Soud tedy souhlasí se žalovaným v tom, že v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 7. 2017 nebylo třeba opakovaně definovat již vymezené rybníky Lenešické soustavy. Vodní díla tak byla definována i v řízení o prodloužení platnosti užívání povrchových vod pro chov ryb a vodní drůbeže. Námitka žalobce, že nebyla vodní díla definována, a proto jsou rozhodnutí správních orgánů nesprávná, protiprávní a neudržitelná, je nedůvodná.
33. Žalobce dále namítal, že rybník nemůže být samostatnou věcí v právním smyslu. Soud poukazuje na to, že zákon o rybářství v § 2 písm. c) jednoznačně stanoví, že rybník je coby vodní dílo tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními. Z tohoto zákona tudíž neplyne, že by rybník byl tvořen též pozemky pod jeho jednotlivými částmi, a to ani pozemky zatopenými vodou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2010, č. j. 2 As 18/2010-140, www.nssoud.cz). Podle § 55 odst. 1 vodního zákona jsou za vodní díla považovány stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem. Z uvedeného plyne, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že rybník je stavbou, a to na základě definice uvedené v § 2 písm. c) zákona o rybářství ve spojení s § 55 odst. 1 vodního zákona, na který však zákon o rybářství výslovně odkazuje. To, že rybník je stavbou, tak nelze zpochybnit a tato definice se užije i pro účely vodního zákona.

34. Tvrdí-li žalobce, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 18/2010-140 vycházel z jiné, tehdy platné právní úpravy, je po 1. 1. 2014 již zcela překonaný a na posuzovanou věc zjevně nepřiléhavý, soud s ním nemůže souhlasit. Před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový občanský zákoník“) platila zásada superficies solo non cedit, tedy stavba neustupovala pozemku a vlastník stavby a pozemku mohl být rozdílný. Od 1. 1. 2014 je účinný nový občanský zákoník, který opačnou zásadu, tedy superficies solo cedit, opět zavedl (§ 506). Dle jeho přechodných ustanovení (§ 3055) nicméně platí, že stavba spojená se zemí pevným základem, která nebyla podle předchozích právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, a byla ke dni nabytí účinnosti nového občanského zákoníku ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku, se nestala součástí pozemku a je nemovitou věcí. Pokud tedy byl odlišný vlastník pozemků a rybníka jako stavby před 1. 1. 2014, nová právní úprava na jejich vztahu nic neměnila a vlastník stavby a pozemku mohl být rozdílný. Soud proto nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 18/2010-140 byl po 1. 1. 2014 již zcela překonaný a na posuzovanou věc zjevně nepřiléhavý.
35. Pokud žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1121/2008, www.n soud.cz, závěry Nejvyššího soudu na daný případ nedopadají pro odlišné skutkové okolnosti, neboť žalobce (jeho právní předchůdci) nenabyl pozemky v době, kdy předchozí zákon o rybářství (tedy § 4 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb.) považoval za součást rybníku i pozemky jím zatopené. Novela, která do tohoto zákona vtělila předmětné ustanovení definující rybník, nabyla účinnosti až 29. 11. 2000, přičemž tou dobou již právní předchůdce žalobce předmětné pozemky vlastnil (v podání ze dne 31. 1. 2017 žalobce tvrdil, že mu pozemky s rybníky byly vráceny rozhodnutím Pozemkového úřadu ze dne 13. 2. 1995; dále lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 1996, č. j. 26 Ca 90/95-26, v němž je uvedeno, že stavba rybníků není překážkou vydání pozemků právním předchůdcům žalobce). Námitky žalobce, že rybníky jsou součástí pozemků, nejsou důvodné.
36. Ve vztahu k dalším námitkám soud poukazuje na to, že v daném správním řízení bylo rozhodováno o žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) o prodloužení povolení k užívání povrchových vod v rybnících Lenešické soustavy pro chov ryb nebo drůbeže, popřípadě jiných živočichů za účelem podnikání. O žádosti žalobce tedy nebylo v daném správním řízení rozhodnuto. Podle § 2 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění účinném do 31. 8. 2018 (dále jen „vyhláška č. 432/2001 Sb.“) žadatel předkládá k žádosti podle povahy druhu nakládání s vodami doklad o vlastnickém právu, nelze-li toto právo ověřit v katastru nemovitostí, nebo právu užívání vodního díla, pokud požadované povolení k nakládání s vodami souvisí se stávajícím vodním dílem. Osoba zúčastněná na řízení 1) tedy byla povinna předložit doklady o vlastnickém právu nebo právu užívání vodního díla. Soud poukazuje na závěry rozsudku ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 As 95/2016-39, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[k]asační stížnost není důvodná ani v tom směru, že správní orgány měly trvat na tom, aby žadatel doložil kopii povolení stavby vodního díla a kolaudačního rozhodnutí nebo kolaudačního souhlasu. Je pravda, že tuto povinnost stanovuje § 3c odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu. Krajský soud se nicméně ztotožnil se zdůvodněním žalovaného, že podání žadatele ze dne 15. prosince 2012 byla v podstatě žádostí o prodloužení platnosti předchozího povolení, a tudíž nebylo nezbytné předkládat znovu výše uvedené dokumenty, neboť povaha změny to neryžadovala... Jistě by bylo na místě trvat na předložení uvedených dokumentů např. tehdy, pokud by stěžovatel měl poznatky o tom, že v minulých letech došlo ke svémocným zásahům do stavby kanalizace a stav stavby se tak liší od toho, jak byla v minulosti povolena. Stěžovatel však Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prezentoval pouze spekulace v tom směru, že stavba nemohla být v minulosti úředně povolena vůbec. Jeho pochybnosti krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné, neboť předmětná kanalizace byla na základě předchozích povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových používána k tomuto účelu minimálně od roku 1996.“ Z tohoto rozsudku vyplývá, že při podání žádosti o prodloužení platnosti předchozího povolení k nakládání s vodami není nezbytné vždy předkládat všechny dokumenty stanovené ve vyhlášce č. 432/2001 Sb., pokud to povaha změny nevyžaduje. Soud je toho názoru, že původní povolení krajského úřadu ze dne 21. 8. 2006, které bylo vydáno společnosti České rybářství, s. r. o., jejímž je osoba zúčastněná na řízení 1) právním nástupcem, je dokladem, který prokazuje oprávnění k užívání vodních děl; účastníky řízení o původním povolení byl též žalobce a osoba zúčastněná na řízení 2). Soud tedy souhlasí se správními orgány, že tento doklad je relevantní z hlediska naplnění podmínky prokázání vlastnického práva k rybníkům.

37. Dále soud dodává, že osoba zúčastněná na řízení 1) doložila stavební povolení Okresního národního výboru v Lounech ze dne 6. 3. 1964, č. j. Vod 1696-64-Ba, kterým byla povolena „*výstavba pěti výtažníků, tj. rybníků sloužících k výrobě rybího plůdku a násady na výtopě velkého rybníka v Lenešicích, kde jest pěstována tržní ryba. Čtyři výtažníky budou postaveny na výměře výtopy velkého rybníka a pátý výtažník zatopí část dosud neplodné pastviny. Výtažníky budou napájeny vodou z povodí Mlýnského potoka.*“ Dále předložila povolení k trvalému provozu ze dne 28. 8. 1965, č. j. 3797-65-Ba, kterým Okresní národní výbor v Lounech schválil dokončenou stavbu předvýtažníků a mostu přes Hrádecký potok. Dále byly předloženy inventární karty dlouhodobého majetku osoby zúčastněné na řízení 1) k rybníkům Lenešický Velký a Lenešický Malý, z nichž plyne, že osoba zúčastněná na řízení 1) tento dlouhodobý majetek odepisovala od 1. 10. 2010 do roku 2017. I inventární karty podporují fakt, že dané rybníky byly ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1), neboť je evidovala ve svém dlouhodobém majetku.
38. Soud poznamenává, že není schopen posoudit platnost smlouvy o prodeji části podniku ze dne 22. 3. 1999 jako celku, jelikož součástí správního spisu je pouze první a sedmá strana a neoznačená příloha, podle níž byla předmětem převodu též soustava Lenešických rybníků. Nicméně je zřejmé, že předmětem této smlouvy o prodeji části podniku Státního rybářství Benešov u Prahy – středisko Mšec a středisko služeb Nižbor uzavřené mezi Pozemkovým fondem České republiky a společností České rybářství, s. r. o. [pozn. soudu – v dané smlouvě je nesprávně uveden název společnosti jako „České rybářství Mariánské Lázně“, ale dle IČO (48365769) a razítka společnosti na smlouvě je nepochybné, že smluvní stranou byla společnost České rybářství, s. r. o.], jejímž je osoba zúčastněná na řízení 1) právním nástupcem, byly též rybníky Lenešické soustavy. V příloze k dané smlouvě jsou totiž mj. tyto rybníky vymezeny. Rybník Lenešický Velký je specifikován obcí, v níž se nachází, katastrálním územím, druhem stavby, p. č. pozemku („X“, na kterém se však nachází rybník Nepodařený – pozn. soudu) a inventárním číslem. Zbýlé rybníky Lenešické soustavy jsou vymezeny obcí, katastrálním územím, druhem stavby a inventárním číslem, a je tedy pravdou, že u nich chybí uvedení p. č. pozemků. Soud se však na rozdíl od žalobce nedomnívá, že by označení rybníků Lenešický Malý, Nepodařený, Plůdkový Velký, Plůdkový Malý, Pod Strání a U Dvora, jak je výše uvedeno, bylo neurčité a z tohoto důvodu by měla být smlouva o prodeji části podniku částečně neplatná. Podle soudu je uvedená specifikace rybníků, které se neevidují v katastru nemovitostí, zcela dostačující, neboť nemůže být pochyb, jaké rybníky v katastrálním území Lenešice byly předmětem převodu. Soud je toho názoru, že jiné rybníky téhož názvu (tj. rybníky Lenešický Malý, Nepodařený, Plůdkový Velký, Plůdkový Malý, Pod Strání a U Dvora) se již v katastrálním území Lenešice nevyskytují. Námitka žalobce týkající se neplatnosti smlouvy o prodeji části podniku je tudíž nedůvodná. Zároveň soud konstatuje, že osobou zúčastněnou na řízení 1) doložená část smlouvy o prodeji části podniku ze dne 22. 3. 1999 prokazuje, že na jejího právního předchůdce byly státem převedeny rybníky Lenešické soustavy.
39. Soud je toho názoru, že osoba zúčastněná na řízení 1) pro účely prodloužení povolení k užívání povrchových vod soustavy Lenešických rybníků pro chov ryb nebo drůbeže, popřípadě jiných Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

živočichů za účelem podnikání výše uvedenými listinami dostatečným způsobem prokázala vlastnické právo k daným rybníkům. Námitky žalobce, že došlo k porušení § 2 odst. 2, 3 a 4 a § 3 správního řádu, nejsou důvodné.

40. Naopak žalobce v daném správním řízení nepředložil žádné doklady, které by svědčily o jeho vlastnickém právu k rybníkům Lenešické soustavy, natož aby jeho vlastnické právo prokazovaly. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že osoba zúčastněná na řízení 1) je vlastníkem pozemků zatopených rybníkem Lenešický Velký a žalobce spolu s osobou zúčastněnou na řízení 2) pozemků, na kterých se nacházejí ostatní rybníky Lenešické soustavy. Samotné vlastnictví pozemků žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení 2) pod zátopou rybníků U Dvora, Pod Strání, Velký Plůdkový, Malý Plůdkový, Lenešický Malý a Nepodařený totiž ještě, jak je výše uvedeno, samo o sobě neznamená, že je žalobcem vlastníkem daných rybníků (vodních děl).
41. Vlastnictví žalobce (resp. jeho právních předchůdců) k rybníkům Lenešické soustavy nemůže prokázat mapový list č. 54 prvního (josefského) mapování. Z této listiny plyne to, že v daných místech se v 18. století historicky nacházely rybníky (nikoliv však v současné podobě), ale nijak neprokazuje fakt, že by rybníky na dotčených pozemcích existovaly v době, kdy pozemky patřily právním předchůdcům žalobce, tj. zda k vybudování rybníků Lenešické soustavy nedošlo po roce 1950. Ze stavebního povolení Okresního národního výboru v Lounech ze dne 6. 3. 1964, č. j. Vod 1696-64-Ba, přitom plyne, že byla povolena „výstavba pěti výtažníků, tj. rybníků sloužících k výrobě rybního plůdku a násady na výtopě velkého rybníka v Lenešicích, kde jest pěstována tržní ryba. Čtyři výtažníky budou postaveny na výměře výtopy velkého rybníka a pátý výtažník zatopí část dosud neplodné pastviny.“ Z uvedeného tedy je dle soudu zřejmé, že v letech 1964 až 1965 došlo k vybudování pěti předvýtažníků, tj. pěti nových rybníků, přičemž jeden výtažník zatopil část dosud neplodné pastviny (obhospodařované do té doby JZD Lenešice), která tudíž do té doby nemohla být existujícím rybníkem.
42. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by pozemková kniha, ve které je pod č. 4134 vedena cesta, dosvědčovala existenci původní hráze již v roce 1927. Dle této pozemkové knihy, která se týkala „Zbytkového statku Lenešice – Ovčín č. „X“ dům č. „X“, byl pozemek označen jako cesta č. 4134, nikoli jako hráz, a ani u jiných pozemků se u jejich označení neobjevuje hráz, rybník či vodní plocha. Pozemková kniha tedy o existenci rybníků nic nevypovídá.
43. Žalobce tvrzení o vlastnictví hrází a rybníků založil pouze na tom, že zpochybňoval listiny předložené osobou zúčastněnou na řízení 1), tj. technickou dokumentaci k výstavbě výtažníků a stavební povolení a povolení k trvalému provozu rybníků Lenešické soustavy Okresního národního výboru v Lounech. Žalobce však vybírá pouze určité pasáže, které dle jeho závěru podporují jeho argumentaci [např. tvrzení týkající se technické dokumentace, že u výtažníku Lenešice 1 je uvedeno, že již je toho času částečně v provozu, že výtažník Lenešice 3 je vytvořen zatopením dříve zrušeného (vypuštěného) rybníka, se schody v místech původní výpustě, kdy čelná hráz je využita v původním stavu], aniž by zohledňoval dané dokumenty v celé šíři, popřípadě vyznění některých rozhodnutí dezinterpretuje (např. povolení ke stavbě ze dne 6. 3. 1964).
44. U technické dokumentace lze žalobci přisvědčit, že tato dokumentace uvádí, že výtažník Lenešice 1 je toho času částečně v provozu a že dojde k navýšení hráze z kóty 10,5 m na 11,4 m. Nicméně žalobce zcela pomíjí zbytek technické dokumentace, která hovoří o výrazných úpravách hráze výtažníku Lenešice 1, vybudování železobetonového požeráku, loviště a kádíště. Předmětem stavebních úprav tak nebylo pouze navýšení hráze o 0,9 m, jak tvrdí žalobce, ale komplexní úprava hráze (srov. bod 6 předmětné technické dokumentace). Žalobce rovněž vůbec nebere na zřetel ani to, že výtažníky 2A, 2B a 2C byly vytvořeny na zátopě velkého rybníka nasypáním hrází na upravené podloží a že výtažník 3 je vytvořen zatopením neplodné pastviny na dně dříve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zrušeného rybníka nasypáním bočné hrázky podél obvodové stoky Mlýnského potoka. Je tedy dle soudu zřejmé, že v šedesátých letech došlo k vytvoření nových hrází.

45. Dále se soud zabýval námitkou týkající se data vydání rozhodnutí krajského úřadu a s tím související námitky spočívající v zabránění uplatnění práv a oprávněných zájmů žalobce ze strany krajského úřadu. K tomu je nutno uvést, že původně je v rozhodnutí krajského úřadu č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.20 skutečně uvedeno datum 19. 7. 2017. Toto datum však bylo usnesením ze dne 18. 8. 2017, č. j. 2047/ZPZ/17/A-0.93.22, z důvodu zřejmé nesprávnosti vzniklé nepozorností při vyhotovení písemné verze opraveno na datum 26. 7. 2017. Soud zdůrazňuje, že verzi o zřejmé nesprávnosti při vypracování rozhodnutí prokazuje obsah správního spisu i text samotného rozhodnutí krajského úřadu č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.20. V prvé řadě soud poukazuje na to, že na straně 6 rozhodnutí krajského úřadu je zmiňován návrh žalobce na přerušení řízení ze dne 21. 7. 2017, který byl krajskému úřadu doručen dne 24. 7. 2017 (nejedná se tedy o podání ze dne 24. 7. 2017, jak mylně tvrdí žalobce v žalobě – pozn. soudu), a obsažena argumentace krajského úřadu, proč nevyhověl žalobcově návrhu. Dále je z obsahu správního spisu zřejmé, že dané rozhodnutí krajský úřad vypravil dne 27. 7. 2017. Tyto okolnosti podle přesvědčení soudu jednoznačně nasvědčují tomu, že se jednalo v případě uvedení data 19. 7. 2017 v rozhodnutí krajského úřadu o zřejmou písařskou chybu. Zjevně nemohlo být rozhodnutí vyhotoveno dne 19. 7. 2017, jestliže obsahuje návrh žalobce ze dne 21. 7. 2017 a reakci na tento návrh. Soud považuje za logické, že pokud by rozhodnutí krajský úřad skutečně vyhotovil 19. 7. 2017, nemohl by tak zmiňovat pozdější podání žalobce ze dne 21. 7. 2017. Soud považuje za vhodné dodat, že chyba v uvedení dne vyhotovení rozhodnutí, popřípadě i v číslech jednacích či spisových značkách není v praxi správních orgánů (ostatně tyto písařské chyby se stávají i soudům či účastníkům řízení) výjimečná, ačkoli samozřejmě není žádoucí. Z tohoto důvodu ostatně správní řád se vznikem zřejmých nesprávností počítá, a proto v § 70 stanoví postup, jak zřejmé nesprávnosti opravit. Krajský úřad postupoval při opravě data v souladu s daným ustanovením správního řádu a zjevnou písařskou chybu týkající se dne vyhotovení rozhodnutí opravil. Úvahy žalobce o antedatování rozhodnutí, že rozhodnutí bylo vyhotoveno již dne 19. 7. 2017 a pak jen doplněno o vyjádření žalobce ze dne 21. 7. 2017 a že jde o svévoli krajského úřadu, nemůže soud akceptovat.
46. Za podstatný soud považuje fakt, že žalobci bylo oznámením ze dne 29. 6. 2017, které bylo jeho právnímu zástupci doručeno 12. 7. 2017, umožněno, aby se ve lhůtě deseti dnů vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Žalobce v desetidenní lhůtě krajskému úřadu adresoval toliko již zmíněný návrh na přerušení řízení ze dne 21. 7. 2017, jenž v rozhodnutí krajského úřadu byl zohledněn. Žádné jiné podání žalobce v dané lhůtě neučinil. Žalobce tedy nebyl nijak zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v desetidenní lhůtě. Tato námitka tudíž není důvodná.
47. K namítané podjatosti RNDr. T. B., vedoucího oddělení životního prostředí krajského úřadu, je třeba akcentovat skutečnost, že žalobce uplatnil námitku podjatosti této osoby po vydání rozhodnutí krajského úřadu podáním doručeným krajskému úřadu dne 1. 8. 2017. Krajský úřad tak již o žalobcem vznesené námitce podjatosti nemohl rozhodovat, neboť v řízení před tímto správním orgánem prvního stupně již bylo meritorně rozhodnuto. Jestliže tedy žalobce namítal podjatost RNDr. B. až poté, co krajský úřad již ve věci rozhodl a toto rozhodnutí je napadeno odvoláním, je již pojmově vyloučeno vést v této věci subsidiární řízení podle § 14 správního řádu. S podaným odvoláním jsou totiž spojeny devolutivní účinky, čehož důsledkem je jak nemožnost prvostupňového orgánu jakkoli zasahovat do dosavadního výsledku řízení (tedy i způsobem poškozujícím účastníka, kdy důvodem by byla ona podjatost), tak i vyhrazení posouzení zákonnosti procesního postupu tohoto orgánu (tedy i jeho nepodjatosti) odvolací stoli. Jakékoli samostatné rozhodování o otázce (ne)podjatosti takových osob by bylo jen akademickým výrokem, bez přímého a reálného dopadu do procesních práv účastníka řízení. K takové námitce za tohoto stavu věci je nutno přistoupit jako k běžné odvolací námitce, zde napadající procesní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

postup krajského úřadu v předcházejícím řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200, na který správně poukázal žalovaný ve svém rozhodnutí). Žalovaný tak nijak nepochybil, pokud námitku podjatosti uplatněnou žalobcem až po vydání rozhodnutí krajského úřadu posuzoval jako odvolací námitku a řádně se s ní vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný přitom shledal námitku podjatosti nedůvodnou, neboť žalobce neuvedl, jaký by měl mít RNDr. B. s ohledem na poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům konkrétní osobní zájem na výsledku řízení, pro který lze o jeho nepodjatosti pochybovat. Žalovaný též ve svém rozhodnutí zdůraznil, že ze správního spisu nevyplyvá, že vedoucí oddělení životního prostředí krajského úřadu přistupoval nerovně k jednotlivým účastníkům ve prospěch osoby zúčastněné na řízení 1), a ovlivnil tak průběh řízení či jeho výsledek. Žalovaný tak o žalobcem vznesené námitce rozhodl a soud se s jeho posouzením o neopodstatněnosti námitky podjatosti ztotožňuje. Námitka žalobce tak není důvodná.

48. Žalobce dále namítal, že správní orgány rozdílným přístupem k účastníkům řízení porušily zásadu rovného postavení účastníků, což žalobce spojoval s tím, že zatímco řízení na návrh žalobce bylo přerušeno kvůli předběžné otázce, řízení na návrh osoby zúčastněné na řízení 1) přerušeno nebylo. Z takto odůvodněné námitky soud neshledává žádné zkrácení práv žalobce, jestliže k jeho návrhu bylo řízení přerušeno, tedy jeho návrhu bylo vyhověno. Zkrácení práv by z takto formulované námitky šlo spíše shledat u osoby zúčastněné na řízení 1). Žalobci však nepřísluší namítat zkrácení práv jiných subjektů. Soud však pro úplnost podotýká, že ze správního spisu plyne, že krajský úřad přerušil řízení toliko z vlastní iniciativy usneseními ze dne 9. 7. 2015 a ze dne 10. 4. 2017 z důvodu, že krajský úřad vyzval účastníky řízení k odstranění nedostatků jejich žádostí. K žádnému dalšímu přerušení řízení ve správním řízení nedošlo, tedy správní řízení nebylo přerušeno ani na návrh žalobce, ani na návrh osoby zúčastněné na řízení 1). Je tak zřejmé, že tvrzení žalobce, že bylo k jeho návrhu řízení přerušeno, není pravdivé. V tomto směru tedy krajský úřad postupoval shodně jak u žalobce, tak i u osoby zúčastněné na řízení 1). Námitka žalobce o rozdílném přístupu správních orgánů tak není opodstatněná.
49. Soud se poté zabýval námitkou žalobce, že krajský úřad měl správní řízení přerušit dle § 57 správního řádu do pravomocného skončení řízení o žalobě na určení vlastnictví, neboť jde o předběžnou otázku, o které správním orgánům nepřísluší rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, v čemž žalobce spatřoval podstatnou vadu řízení. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, „*[j]estliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu*“.
50. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že otázka vlastnictví rybníků je předběžnou otázkou pro řízení o prodloužení povolení k chovu ryb nebo vodní drůbeže. Z citovaného ustanovení správního řádu však plyne, že si správní orgán o předběžné otázce, o které mu nepřísluší rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, může učinit úsudek sám. Je tedy zřejmé, že je na správní úvaze správního orgánu, zda řízení přeruší, nebo si tuto otázku posoudí sám. Není dána správnímu orgánu obligatorní povinnost k přerušení řízení, pokud se v řízení objeví předběžná otázka týkající se vlastnického práva, kterou je třeba posoudit, neboť v případě posuzování, komu svědčí vlastnické právo, se nejedná o otázku osobního stavu, ani nejde o posuzování toho, zda by spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá. Z rozhodnutí správních orgánů je přitom zjevné, že dospěly k závěru, že vlastníkem rybníků Lenešické soustavy je osoba zúčastněná na řízení 1), která dostatečným způsobem prokázala vlastnické právo k daným vodním dílům. Krajský úřad ani žalovaný tak nemohli pochybit, jestliže otázku vlastnictví k předmětným vodním dílům posoudili, a nepřerušili proto řízení o prodloužení povolení k chovu ryb a vodní drůbeže, neboť tento postup jim § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu umožňoval. Na zákonnosti postupu správních orgánů nic nemění ani § 12 odst. 4 vodního zákona, podle něhož „*[p]ožádá-li oprávněný o změnu doby platnosti povolení k nakládání s* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vodami, povolení nezanikne, dokud o žádosti není pravomocně rozhodnuto; žádost je nutné podat před uplynutím doby platnosti povolení k nakládání s vodami.“ Toto ustanovení totiž nestanoví správním orgánům povinnost přerušit řízení, jestliže se v řízení objeví předběžná otázka týkající se vlastnického práva, kterou je třeba posoudit. Tato námitka tedy není důvodná.

51. Soud směrem k žalobci zdůrazňuje, že spor mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení 1) o vlastnictví předmětných rybníků výrazně přesahuje rámec, v němž se vodoprávní úřady zabývají otázkou vlastnictví vodních děl. Pro vyřešení otázky vlastnictví rybníků U Dvora, Pod Strání, Velký Plůdkový, Malý Plůdkový, Lenešický Malý a Nepodařený bylo nezbytné zahájit řízení o určení vlastnictví u civilních soudů, což žalobce ostatně správně učinil. Výrok pravomocného rozsudku, kterým bude s konečnou plaností určeno vlastnictví k předmětným rybníkům, je pak závazný též pro všechny orgány, tudíž i pro vodoprávní úřady (srov. § 159a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Pro úplnost soud podotýká, že bude-li žalobce ve sporu o určení vlastnictví k rybníkům Lenešické soustavy úspěšný, může požádat o změnu povolení pro chov ryb a vodní drůbeže. Podle § 12 odst. 2 vodního zákona totiž platí, že „[v]odoprávní úřad může povolení k nakládání s vodami změnit nebo zrušit na žádost oprávněného. Bylo-li povolení vydáno jiné osobě, musí žadatel doložit, že je oprávněným z tohoto povolení.“
52. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. k návrhu žalobce neprovedl dokazování rozhodnutím krajského úřadu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2047/ZPZ/15/A-0.93.20, žalobou napadeným rozhodnutím, rozhodnutím krajského úřadu ze dne 21. 8. 2006, č. j. 1038/ZPZ/06/A-0.33.2, smlouvou o prodeji části podniku ze dne 22. 3. 1999 a textem určovací žaloby, jelikož tyto listiny jsou součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení správním dokazování neprovádí. Soud k návrhu žalobce neprovedl dokazování spisem krajského úřadu, neboť správním spisem se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. k návrhu žalobce pro nadbytečnost neprovedl ani dokazování nájemními smlouvami ze dne 16. 12. 2004, dodatkem č. 2 k nájemní smlouvě ze dne 4. 1. 2009, výpovědí smlouvy ze dne 20. 12. 2013 ze strany žalobce, reakcí osoby zúčastněné na řízení 1) na výpověď smluv o pronájmu ze dne 6. 1. 2014 a vyjádřením osoby zúčastněné na řízení 1) k určovací žalobě, neboť skutkový stav zjištěný správními orgány byl dostatečný pro posouzení věci soudem. Soud neprovedl k návrhu žalobce ani dokazování seznamy nemovitostí na LV č. 704, 707 a 826, jelikož o vlastnictví pozemků žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení 2) nebylo v řízení sporu, a dokazování těmito listinami by proto bylo nadbytečné.
53. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. k návrhu osoby zúčastněné na řízení 1) neprovedl důkaz znaleckým posudkem ze dne 7. 4. 2019, č. 50-2019, a jeho dodatkem č. 51-2019, neboť znalecké posudky byly vypracovány až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž soud rozhoduje podle skutkového stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Nadto soud dokazování výše nastíněnými důkazními prostředky neprovedl pro nadbytečnost, jelikož skutkový stav zjištěný správními orgány byl dostatečný pro posouzení věci soudem.
54. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal v mezích uplatněných žalobních bodů zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, ani jejich náhradu nepožadoval.
56. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení 1) a 2) do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. června 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)